

A CSALÁD

RAOUL RENIER

"A Család: selyemálarok mögött villanó szempárokat jelentett ez a szó, aranyat-ezüstöt számolatlanul, a holdtalan éjszakában surranó lépteket, rablást, zsarolást, tiltott szerencsejátékokat, a fojtóhurok hangtalan lebbenését. A Kobra az alvilág bankárai voltak, a kikötői lebukók titkos vámszedői; bárki közénk tartozhatott, fényes öltözékű nemesurak és csatornák mocskában fetrengő koldusok egyaránt, s nem akadt vagyonos kereskedő, jómódú kalmár egész Északon, aki ne fizetett volna nekik csengő érmekkel, hogy háborítatlan hagyják."

Hm. Ékes szavak, kétségtelen. Biztos valami széllebbélt poéta vetette őket papírra; fellengzősek és hatásosak, de az égvilágon semmit sem mondanak. Meg persze sok bennük az ostobaság. Például az a nyavalyás selyemálar: életemben nem láttam olyan testvért, aki efféle használt volna. Az ilyen finom holmi a műkedvelő úri betörőknek való, nem a hozzánk hasonló tisztos iparosoknak. Sokkal célszerűbb, ha az ember korommal keni be a képét; a bőr fehérségét ugyanúgy elleplezi, és az álarccal ellentétben elveszteni sem lehet. Márpedig a magunkféle mindig azon igyekszik, hogy minél kevesebb nyomot hagyjon maga után.

Mi az, hogy eltérek a témától? Ide figyeljen, inkvizítor uram, én akkor ócsárlom a kegyelmetek becses tollforgatóját, amikor akarom! Elvégre én viszem vásárra a bőrömet, amikor megszegem a hallgatás törvényét, nem kegyelmed! Attól a minutától fogva, hogy ezek a szavak elhagyják az ajkam, az életem egy lyukas petákot sem ér, és ezt jól tudjuk mind a ketten. Ne háborgasson hát a beszédben, hadd haladjak szép kényelmesen, a magam módján; különben itt helyben lakatot teszek a számra, és füttyölök rá, hogy utána bitóra vagy máglyára kerülök-e!

Az első dolog, amit tudnia kell: a Család olyasvalami, mint kőzetben a zárvány vagy kagylóban a gyöngy. Idegen test, amely alapvetően különbözik a környezetétől, mégis olyan ügyesen meglapul benne, hogy kívülről észre sem veszi az ember. Megvannak a saját törvényeink, szokásaink, életrendünk; külsőre mégsem különbözünk semmiben a derék átlagpolgároktól. Államot alkotunk az államon belül – és minderről csak a beavatott kevesek tudnak.

Nem véletlen, hogy a szervezetre ez a név ragadt rá. Valóban olyanok vagyunk, mint egy nagy família. Engem például a Család nevelt föl, ahogy előttem az apámat, a nagyapámat, a dédapámat és még ki tudja, hány ősomet is. Születésemtől fogva eldöntött dolog volt, hogy Kobra leszek. Anyám kém volt, méghozzá az ügyesebbek közül való. Az ágyába csábította az áldozatait, és nyelvüket megoldó teát itatott velük; mágusok és kalmárfejedelmek fecsegték ki a karjai között a legféltettebb titkaikat. Eredményes munkája jutalmául a Tanács egy jövedelmező bordélyházat íratott a nevére Obratban, Abaszisz második legnagyobb kikötővárosában, és férjül adta hozzá apámat, a tapasztalt hajóst, aki a selyemcsempészet helyi felügyelője volt. Korábban sohasem látták egymást; a frigyét a Család rendezte el, mert tudták, hogy ennek a két embernek a gyermekei derék Kobra lesznek. Persze, néha a legbölcsebbek is tévednek, amint azt az én esetem tanúsítja.

Van arról fogalmad, inkvizítor uram, milyen érzés abban a tudatban felnőni, hogy az ember ősei száz meg száz nemzedékre visszamenőleg ugyanannak a titkos szervezetnek a szolgálatában álltak? Hogy ez a szervezet nevelte, taníttatta, foglalkoztatta és temette valamennyiüket? Hogy még a fogantatása is parancsra történt, és a Tanácsban már csecsszopó korában eldöntötték, milyen posztot fog betölteni a szervezetben? Hogy egyetlen perc sincs egész életében, amikor ne érezné magán a Család óvó-vigyázó szemét?

Honnan is tudhatnád; aki nem élte ezt meg, az képtelen átérezni. Kénytelen leszel hinni a szavamnak, ha azt mondom, hogy ez a tudat minden képzeletet felülmúló hűséget és rettegést szül. Nem az előljáróidtól félsz, nem őket tiszteled; ugyanolyan sakkfigurák ők, mint te magad, legfeljebb kicsit hátrébb a táblán, a vezérsorban. Áhíthatod tárgya a *szervezet*; ez a személytelen,

mindent átölelő, évezredek óta fennálló közösség, amelynek íratlan törvényei erősebbek a shadoni egyház kőbe vésett kánonjogánál. Már kicsiny gyermekként az a benyomásod támad, hogy a Család mindenütt jelen van, ügynökei ott működnek a trónusok árnyékában éppúgy, mint a koszos kikötői sikátorokban. Ez az érzés aztán elkísér felnőtt korodba; és meg kell mondanom, nem is tévedsz sokat.

Olyan történeteket mesélhetnék neked, inkvizítor uram, hogy megfagyna tőlük a vér az ereidben. Tudod-e például, hogy a Nap Rendjének egyik köztiszteletnek örvendő, ősz komtúrja titkon serdületlen kisgyermeket szokott megrontani, és a kedvenc fiúszeretőjét a Család tanította ki? Vagy hogy a boszorkányurak kínozómestereinek titkos tudományát úgy fürkésztük ki, hogy egy képzett mentalistát küldtünk a tömlőceikbe, aki még haldokolva is továbbította nekünk az információkat? Vagy hogy van egy ügynökünk, akinek mestersebészek szabták át a torkát, s azóta egy szót sem tud kiejteni emberi nyelven – viszont egész tűrhetően beszél aquirul?

Ó, látom, megdöbbenél. Gondolom, ilyesmivel nem túl gyakran találkoztok a Szövetségben. Ti mindenütt a természetfölötti gonoszt kutatjátok, Tharr ármányát, Orwella mételyét; dicséretes dolog, csak éppen arról feledkeztek meg közben, mi mindenre képesek az egyszerű, közönséges emberek. A külső síkok szörnyeit vadásszátok, és vak szemmel tekintetek a köztünk járó, emberforma szörnyetegekre.

Micsoda? Hogy mi, Kobra szörnyetegek lennének? Nem, én nem ezt mondtam. Józan emberek vagyunk, akik két lábbal állanak a földön; üzletemberek, bankárok, hajósgazdák. De csúf világban élünk, és hogy megvédhessük magunkat ellenségeinkkel szemben, kénytelenek vagyunk saját szörnyeket kinevelni. Mint a *hilvarokat*, akiknek a vérét lecsapoljuk, aztán pótoljuk démonichorral. Mint a *siccheleket*, akiket gondosan kitervelt tortúrákkal kergetünk az örületbe, hogy immunissá váljanak a szellem tudományára. Mint a *dvorgazokat*, akiket kétszáz nemzedéken át tenyésztettünk elhagyott goblin bányákban, míg végül degenerált, vak emberi törpék váltak belőlük; úgy tájékozódik a sötétben, mint a denevérek, és a legszűkebb szellőzőnyílásokba is befurakodnak. Azt tudtad, hogy a shuluri Főtanács fogságban tart egy vámpírt, és a tagjai rendszeresen isszák a vérét, hogy meghosszabbítsák az életüket? Hát azt, hogy Obratban a Fehér Kobra eleven mérgekígyókat forrasztott a testéhez a mágiájával? Ah, látom, inkvizítor uram, tudok még neked újdonságokkal szolgálni.

Persze az egyszerű futároknak, selyemfiúknak, verekedőknek – azoknak a Kobraéknak, akikkel a köznapi halandó a leggyakrabban találkozik – mindeme titkokról ugyanúgy nincs fogalmuk, mint ahogy nektek, inkvizítoroknak sem. Szigorú szervezet a miénk, kötött felépítéssel; a nagy egészen belül mindenkinek megvan a maga feladata, és éppen annyit tud, amennyi annak ellátásához szükséges. Én például a Fű Útján északnak vonuló dzsad áfiumkereskedőkkel tartottam a kapcsolatot, mert öt nyelven beszélek, és jól kiismerem magam a cirádás szokásaik között. Egy koszos kis sivatagi porfészek volt a székhelyem El Madoba emírségétől északra; majdnem húsz évig éltem egy vályogtéglából rakott szerájban, a bűz meg a tevéürülék közepette, és csak kevés beavatott tudta rólam, hogy valójában egyáltalán nem vagyok Doldzsah isten tiszteletreméltó kádija.

Hogy honnan szereztem akkor tudomást mindarról, amit az imént elmondtam neked? Nos, a Család törvényei íratlanok; és a második legfontosabb közülük úgy szól, hogy az összes többi szabály – egy kivételével – áthágható, amennyiben az eredmény a szervezet javára szolgál. A túlszabályozott intézmények, ha kezdetben gyorsan és hathatósan működnek is, idővel megmerevednek és rugalmatlanná válnak, elvesztik képességüket a további fejlődésre. A ti inkvizíciótokkal például pontosan ez a helyzet. Ha lépést akarunk tartani a környezetünkkel, szükségünk van egy kiskapura.

Hogyan néz ki ez a gyakorlatban? Egyszerű. Tegyük fel például, hogy nekem, mint áfiumkereskedőnek, tilos beleütnöm az orromat a kie-lyroni Csuklyás Kobra földügyleteibe. Én azonban mégis megteszem; lassan aláaknázom a Csuklyás Kobra pozícióját az ingatlanpiacon, közvetítők útján kivásárlom alóla az értékes telkeket, és elhitetem vele, hogy az a kétszáz hold

meddő ingovány, amit drága pénzen vásárolt a város tanácsuraitól, gazdag ércfeléket rejt. Három év alatt a tönk szélére juttatom, közben zsarolással és megvesztegetéssel a magam oldalára csábítom a kulcsfontosságú embereit; a makacsabbja közül néhányat esetleg el is teszek láb alól. Mikor aztán eljön az időm, nyíltan fellépek ellene, és meggyilkoltatom egy hazátlan hadzsival, akinek utána örökre nyoma vész. A történetből nyilvánvaló, hogy jobban értek a dolgok igazgatásához a megboldogultnál, következésképpen nagyobb hasznot hajtok a Családnak. A shuluri Főtanács tagjai tehát tolmácsolják nekem elismerésüket, és rám ruházzák elődöm hivatalát, a vele járó jogokkal és kötelezettségekkel együtt. Ha a Csuklyás Kobra idejében felfigyel a cselszövéssemre, a törvény teljes szigorával lesújthatott volna rám; hiszen ez esetben egészen nyilvánvaló lenne, ki a rátermettebb kettőnk közül.

Így lettem én Csuklyás Kobra a Hat Város Szövetségében. Magas hivatal ez: ritka eset, hogy olyan személy nyerje el, aki – mint jómagam – nemigen járatos a mágia műhelytitkaiban. No persze, egy-két trükköt ismerek én is, de ez csak afféle vásári mutatványosság a mágusaink tudományához képest. Igen bizony, inkvizítor uram, ne csodálkozz; vannak mágusaink, méghozzá igaziak is, nemcsak afféle boszorkánymesterek, akikből tizenkettő egy tucat. Azt hitted, csak a te fajtád mentette át a kyrek ősi tudományát Doranba meg Sigranomóba? Ne feledd, hogy a rendünk alapítói a godoni birodalomból menekültek északra!

A Család tartományokra osztja az egész világot, legalábbis a Sheraltól innen. Ezeknek a tartományoknak semmi közük a földrajzi határokhoz. Nyugaton például az Elátkozott Vidéktől a riegyoi városállamokig egyetlen hatalmas tartomány az egész terület, és annyira szegény, hogy a vezetésével azokat a kegyvesztett Kobrákat szokás megbízni, akik régebbi érdemeik miatt megtarthatták az életüket. Abasziszban ezzel szemben három tartományunk is van: az ifini, az obrati és a Baraad-szigeti. Mi csak ott érezzük magunkat igazán elemünkben, ahol civilizáció van, városok és kereskedelem. A vadont meg az omlatag romokat meghagyjuk azoknak a hígagyú eszelősöknek, akiket egyesek kalandozóknak hívnak.

Minden tartomány élén három vezető áll. A gazdasági ügyek felügyelete a Csuklyás Kobrára tartozik; a biztonságért és a fegyveres viszályokért a Fehér Kobra felel; a többi tartománnyal a Mérgek Atyja tartja a kapcsolatot. Mindhármuknak egy-egy szavazata van a tanácsban, és tartózkodniuk nem lehet; így tehát vitás kérdésekben így vagy úgy, de mindenképpen döntés születik.

Ω

Forrás: Raoul Renier, 2008. áprilisa
(személyes adatküldés a *Fantasycentrum* részére)

Kódszám: 010